

Fülszöveg

Baka István – önmagáról:

„1948-ban születtem Szekszárdon. Jelenleg Szegeden élek. Eddig két verseskötetem jelent meg (*Magdolna-zápor*, 1975 és *Tűzbe vetett evangélium*, 1981), harmincévesen kezdtem prózát írni. Továbbra is a versben vagyok inkább otthon, de ezt a novellákat és színjátékokat tartalmazó könyvet sem tekintem kitérőnek. A *Szekszárdi mise* írásai 1978-81-ben keletkeztek.”

A kötet négy írása közül három a líra és az epika határvidékéről, a prózaírás költői ágáról fakad: egy kisváros prózai, sőt már-már fokozhatatlanul prózai világában (például egy kamasz lusta, eltompult vasárnap délutánjában) egykedvű valószínűséggel jelenik meg a Jóisten, a Sátán vagy éppen Krisztus, persze álöltözetben. A kötetet záró mesejáték is költők drámáival tart rokonságot: A Csongor és Tündé-vel, Weöres Sándor Holdbéli csónakosával, Kiss Anna bábjátékaival.

A címadó Szekszárdi mise azonban cselekményét és szövést tekintve nem utal vissza írójának eredendően költői alkatára: szintiszta próza – kisregény. Modellje egy valaha létezett szekszárdi amatőr zenész: Séner János, aki Liszttel szinte egy napon született, ugyanúgy német gazdatiszt fiaként, mint a világhírű génius, s ezért a „fenséges Liszttel párhuzamos pályán induló életében inkább volt kész a

Kiválasztott szolgálatára való elrendelést látni, mintsem hogy az Úr gúnykacaját kelljen kihallania belőle, ki őt – bár silány sorsra szánta – a nagyság benne is meglévő, de másban megvalósuló jeleivel kicsúfolta volna.” Ez az árnyéklét sokat elárul a hamvába holt vidéki tehetség kínjairól, melyek mértéke nem tart arányosságot az esetleg (vagy akár bizonyosan) kisebb rátermettséggel, ahogy Liszt sem tartott be semmiféle arányosságot, amikor figyelemre sem méltatta Szekszárdon jártában az ablaka alatt éjjelizenélő dalárda rajongó karnagyát és zeneszerzőjét, aki pedig mégiscsak művész volt, kétségtelenül.